

NICOLE BOYLE RØDTNES + ELLEN HOLMBØE

**SUPERSKURKE  
SKOLEN  
2  
DET ONDE SIND**

★ ★  
**Alvilda**  
★



Noget var galt. Lili Løvenskjold vågnede med en klar fornemmelse af, at der var nogen i værelset, der ikke skulle være der. Nogen, der ville hende det ondt. Hun tog et solidt tag i gadgetbæltet og holdt sig klar. Ubevægelig under dynen. Det kunne godt være, at skurkene havde fået ram på hendes forældre, men de skulle ikke lykkes med at få ram på hende. Ikke uden kamp.

En mørk skikkelse sneg sig gennem værelset med kurs mod køjesengen. En arm rakte ud mod Lili ... og så brød helvede løs.

Et metallisk spektakel sønderrev nattestilheden. Samtidig oplystes rummet af skarpe lysglimt, og et net faldt ned fra loftet. Panikslagen kæmpede skurken for at komme fri af nettet, men opnåede kun at vikle sig ind i det. Så slog Lili til. Hun flåede dynen til side, og med et kampråb væltede hun angriberen omkuld på gulvet, med arme og ben låst fast.

Et ansigt, der var skjult af en grøn helmaske, stirrede chokeret op på hende.

Lili trak sin stun-gun og pressede den mod skurkens hals, mens hun hvædede: ”Tag den, din ... Ella?”

”Av-av-av,” lød svaret.

”Ej, Ella, for fanden. Det må du undskylde.” Lili hoppede ned fra sin roommates bryst og slukkede for chokbomben. Hun tændte lyset og konstaterede, at Ella stadig var grøn i ansigtet. Hvilket klart var at foretrække frem for pink, når det handlede om skolens berygtede teenage-Hulk-pige, der forvandlede sig til et skallesmækkende monster, når hun blev flov. Lili bøjede sig ned og hjalp Ella ud af nettet. ”Du plejer bare ikke at rende rundt om natten, så jeg troede, det var sikkert at sætte fælden til.”

”Det ...” Ella pegede på sit ansigt, da hun endelig fik den ene arm fri. ”Det er bare, fordi min hud skaber sig tosset, og så ville jeg lægge en rensemaske.”

”Det kender jeg godt.” Lili fjernede nettet og hængte det på plads under loftet. Klar til brug.

”Fed fælde,” sagde Ella og piftede svagt.

”Tak.” Lili smilede stolt. Fordelen ved at være fattig var, at hun kunne bygge gadgets af ingenting. Den her fælde havde hun lavet ved hjælp af et sjippetov, der fungerede som snubletråd, og som var forbundet med en håndfuld serveringsskåle fra køkkenet og et gammelt volleyballnet. Lysdelen af chokbomben stammede fra skolens diskolys, venligst udlånt af Altmulig-Man, skolens pedel.

”Men fortæl mig lige, hvad den skal gøre godt for.”

Lili rødmede. Hun skulle have fortalt Ella om truslen mod sit liv fra starten af. Men det kunne hun så passende gøre

nu. Hun tog dynen med ned til Ella, og så satte de to sig i den nederste køje, mens Lili fortalte om Lokes opdagelse på det mørke net, skurkenettet. Om, hvordan han havde set en efterlysning, hvor nogen udlovede en dusør for oplysninger om, hvor man kunne finde Lili. Og om, hvordan han senere havde hacket sig frem til, at annoncen var indrykket fra en server på Sankt Morbus, det topsikrede skurkefængsel.

”Kort sagt,” sluttede hun, ”vi har al mulig grund til at tro, at skurkene, der myrdede mine forældre, nu er ude efter mig.”

”Det lyder sådan.” Ella lænede sig frem og så indtrængende på Lili. ”Lad mig være en del af dit forsvar. Selvom jeg hader at forvandle mig til en kæmpestor kampklar kødklump, så ville jeg gerne gøre det for din skyld ... og så skal de få, de feje sataner!” Hun klaskede en knytnæve ind i sin hule hånd, så det smældede.

Lili gav hende et stort kram. ”Tak, Ella,” mumlede hun ind i venindens hår. Der var ikke noget, hun hellere ville end at have Ella på sin side. De gav slip og så højtideligt på hinanden. I sådan noget som to sekunder. Så begyndte Ella at klukgrine.

”Og så skal vi vist ud og vaske det her snask af ansigtet begge to. Medmindre vi skal satse på at blive kendt som Ninja-Turtles’ grimme mutantsøstre.”

Efter et par timers søvn stod Lili op igen. Tidligt, før alle andre. Hun begav sig hen til gårdhaven, der lå mellem Superhelteskolen og Superskurkeskolen. Der var ting at afklare og planer at lægge. Magnus ventede allerede på hende, og hun skyndte sig hen til sin bror. Han sad med ansigtet i

alvorlige folder under et espalier, der bugnede af dybrøde roser. Duften var overvældende.

”Er du okay?” spurgte Magnus bekymret, da Lili satte sig ved siden af ham på en marmorbænk.

”Ja ...” svarede Lili, ”hvorfor skulle jeg ikke være det?”

”Fordi ...” Magnus trak på det. ”Hvis det er rigtigt, hvad Loke har fundet ud af, så er du i livsfare.”

Lili trak på skuldrene. ”Vel ikke mere end så mange andre? Jeg mener, er dødstrusler og ærkefjender ikke noget, der følger med jobbet som superhelt?”

”Måske.”

”Bare rolig.” Nu blev Lili også alvorlig. ”Jeg tager ingen chancer. Skurke, der kan styre en mekanisk dødshjort, så den får mors bil til at smadre ind i et vejtræ, er livsfarlige. Det ved jeg godt. Og det er også derfor, mit værelse er så fyldt med fælder og webcams, at man dårligt kan bo der.”

Trods hendes forsikringer så Magnus stadig bekymret ud. Inden hun kunne nå at berolige ham, lænede han sig frem.

”Lili, der er noget, jeg skal tale med dig om ...” begyndte han.

”Ja?”

”Noget, jeg skulle have sagt for længe ...”

”Hej!” lød det bag dem.

Lili vendte sig om. Loke og Ella kom gående imod dem.

”Er I startet uden os? Er vi sent på den?” spurgte Ella.

”Nej nej.” Lili klappede på bænken ved siden af sig, og hendes to eneste venner på helteskolen satte sig. ”Jeg prøver bare at overbevise Magnus om, at det faktisk er en fordel, at dem, der dræbte vores forældre, er ude efter mig. Det

kan være det afgørende gennembrud i vores egen jagt på morderne. På den her måde kommer de i det mindste ud af busken.”

Loke nikkede. ”Så skal vi bare finde *dem*, før de finder *dig*.”

”Præcis. Og jeg har allerede en plan til, hvordan vi fanger de skyldige,” sagde Lili ivrigt. Siden de opdagede efterlysningen, havde hendes tanker summet med ideer.

”Øh ... okay?” sagde Magnus.

”Ja,” sagde Lili. ”Vi tager hver især nogle fra listen, og så undersøger vi dem. Du kan bruge skurkekanalerne, så bruger vi heltekanalerne. Har du listen med?”

Hendes bror nikkede og fandt listen med mistænkte frem. Lili lagde den på bordet mellem dem. 123 navne var der på den, så der var rigeligt at gå i gang med.

Loke bøjede sig frem og lod blikket glide ned ad listen.

”Hmm ...” sagde han. ”Der er et par af mine familiemedlemmer på.”

”Og et par af dine skolekammeraters forældre,” tilføjede Lili og fangede Magnus’ blik. ”Det kan godt være, at det her bliver svært, så vi må love hinanden en ting.”

”Hvad?” spurgte Magnus.

”Ikke flere hemmeligheder,” sagde Lili. ”Uanset hvad vi finder, så fortæller vi det til hinanden. Aftale?” Hun så skrappt rundt på dem alle. Især Magnus. Da han i sin tid var kommet ind på Superskurkeskolen, havde han ikke fortalt det til hende, men holdt det skjult. Og den hemmelighed havde resulteret i et stort opgør mellem de to søskende.

”Ingen hemmeligheder,” gentog de en for en. Lili smilede bredt. Det skulle nok gå. Jo flere de var om opgaven, jo

hurtigere kunne de finde de skyldige. Så kunne de endelig få hævet deres forældre, og så behøvede Magnus ikke være bange for, at de også fik ram på Lili.

”Hvad med hr. Stål?” spurgte Magnus tøvende. ”Måske, hvis vi satte ham på sagen, så ...”

”Hr. Stål kan rende mig,” hvædede Lili.

”Hvorfor det?” spurgte Magnus.

”Fordi han er åndssvag. Eller også tror han, at alle børn er det. Hvordan sådan en kan få lov at blive værge, fatter jeg ikke. Han troede ikke på noget som helst, da jeg fortalte om ulykken. Han slog bare det hele hen som chok og stress og indbildning.” Frustrationen vældede op i hende, bare hun tænkte på det.

”Han oprettede da det der efterforskningshold,” indvendte Magnus.

”Ja, men de kommer jo ingen vegne. Det her, det klarer vi selv.” Det var heller ikke ligefrem, fordi hr. Stål havde holdt meget øje med dem, efter at de var begyndt på skolen. De hørte aldrig fra ham, men det passede hende også fint nok. Lili Løvenskjold havde ikke brug for en, der reddede hende. Hun kunne redde sig selv!



Den dårlige samvittighed dunkede i Magnus' krop, mens han kørte væk fra mødet. Da han havde sagt ja til at se Lili inden skoletid, var det ikke for at lægge de store planer, men for at fortælle hende noget, som han måske burde have fortalt hende for længe siden. Men da Loke og Ella kom, kunne han ikke få det frem.

Han kørte ud af gårdhaven og skød genvej gennem helteskolens område.

Der var endnu en ting, han skulle nå inden morgenmaden og første time.

"Hør, hov, stop!" lød et råb bag ham.

Han drejede stolen og fik øje på Helene Hjertefryd, alias Den Lille Drage, der kom flyvende efter ham i sin superhelteuniform. "Hvad laver du her?" spurgte hun. "Det her er *helteskolen!*"

"Jeg skulle bare låne handicaptoiletet," sagde han. "Det på vores skole er ved at blive gjort rent." Det var løgn, men



det var den undskyldning, som han havde fundet på for at kunne besøge sin søster.

”Hm,” sagde Helene. ”Lad det ikke blive en vane. Vi vil ikke have skurke her.” Og så fløj hun forbi ham og fortsatte sin patrulje af helteskolen.

Magnus skyndte sig væk fra skolen og ned mod stranden. Helenes ord brændte i hans tanker. Skurke. Selvom Magnus efterhånden havde vænnet sig til skurkeskolen, følte han sig stadig ikke som en skurk. Men det var ligegyldigt i Helenes og de andre heltes øjne. De så så firkantet på tingene. Det var jo også derfor, han ikke havde kunnet afsløre sandheden for Lili. Måske behøvede hun heller ikke at kende den. Hans forældre havde altid sagt, at det var bedst, at hun ikke vidste det. At det ville ødelægge hende. Hvis han nu bare satte en anden på sagen, ville hun måske være i sikkerhed uden at kende sandheden.

Så snart Magnus var kommet uden for synsvidde, drejede han af og kørte ned til stranden for at få ro til en vigtig samtale. Han så sig om. Kysten var klar. Bølgerne klukkede, og den friske duft af hav var så småt ved at vende tilbage, efterhånden som asken fra vulkanudbruddet blev skyllet væk. Han tog mobilen frem og valgte et indkodet nummer.

Røret blev straks taget i den anden ende – uden at nogen dog gav sig til kende.

”Hr. Stål?” begyndte Magnus.

”Hvem spørger?” lød det studst.

”Det er mig ... Magnus. Har du tid?”

”Nå, er det dig, Magnus.” Stemmen blev pludselig varm og faderlig. ”Selvfølgelig har jeg tid. Hvordan går det, min ven?”

”Fint fint.” Han havde ikke tid til sniksnak og gik lige til sagen: ”Er der noget nyt om vores forældres død?”

”Nu skal jeg lige tjekke, hvor langt efterforskningsholdet er nået ...” Magnus kunne høre, hvordan hr. Stål bevægede sig hen til sin computer og tastede noget ind. ”Ja og nej,” sagde han så. ”Team Løvekule har foretaget en masse undersøgelser. Både på ulykkesstedet og på nettet.”

”Ja?” Håbet boblede i Magnus.

”Men de har ikke fundet noget, der tyder på andet end en ulykke. Så det må da siges at være gode nyheder, ikke?”

Magnus vidste ikke, hvad han skulle svare. Ud fra det, Lili havde fortalt, burde der være masser af spor efter det modsatte.

”Ikke sandt, Magnus?” gentog hr. Stål.

”Jo ...”

”Godt, men hvis der ikke er andet ...” begyndte hr. Stål.

”Det er der faktisk,” snuppede Magnus ham af, inden han lagde på. Efter en lille tøven fik Magnus fortalt om sin bekymring for efterlysningen af Lili.

”Det skal du ikke tænke på,” sagde hr. Stål.

”Men det gør jeg altså. Også fordi ...” Magnus trak vejret dybt, inden han fortsatte. ”Der er noget, du ikke ved, noget vigtigt.”

”Hvad da?”

”Det, jeg skal til at fortælle dig, er en hemmelighed. Jeg har lovet aldrig at sige det til nogen – og slet ikke til Lili.” Bare tanken gav Magnus ondt i hjertet. ”Kan jeg stole på dig?”

”Naturligvis, Magnus. Det er det, jeg er her for.”

Godt, nu kom det. ”Det er ikke bare efterlysningen, der

bekymrer mig. Det er også det faktum, at ... at jeg ved, hvem Lilis forældre var. Eller ... jeg ved ikke, *hvem* de var, men jeg ved, *hvad* de var." Magnus' hoved flød over af erindringsbilleder. "Det var ikke meningen, at jeg skulle vide noget, men en nat, hvor jeg ikke kunne sove, dengang jeg var lille, gik jeg ind til vores forældre. De havde ikke set mig, og så kom jeg til at høre noget, jeg ikke skulle have hørt ... Og jeg lovede, at jeg aldrig nogensinde ville fortælle det til nogen."

"Sig det nu blot, min ven."

Selvom hr. Ståls stemme lagde sig blidt og varmt omkring ham, kunne Magnus næsten ikke få det frem. Den store hemmelighed, der var ved at kvæle ham, og som havde kilet sig ind mellem ham og hans søster. "Lilis forældre var ... superskurke. Begge to. Mine forældre tog hende til sig, da hun var helt lille, fordi hendes forældre var døde. Derfor mente de også, at det var bedst, hvis hun aldrig fik sandheden at vide. Den ville bare gøre hende ondt."

"Magnus, du behøver ikke sige mere. Jeg forstår." Hr. Stål holdt en pause. "Jeg både forstår og respekterer dine forældres beslutning om at tie. Men jeg er glad for, at du fortæller mig det her. Denne oplysning er helt afgørende for vores videre efterforskning. Tak, Magnus. Du har lige gjort din søster en kæmpestor tjeneste."

Trods de venlige ord sad Magnus med bøjet nakke og følte sig som alt andet end en helt.

"Hvis der ikke er – endnu – mere?" spurgte hr. Stål forsigtigt.

Magnus skyndte sig at fortælle ham om, hvordan han og Lili og Loke havde sammensat en liste over 123 mistænkte.

”Overlad blot det til mig,” sagde hr. Stål. ”Så kan I koncentrere jer om skolen. Det er jo det, jeg er her for.”

Magnus nikkede lettet. Så kom han i tanke om, at hans væрге ikke kunne se det. ”Tak,” sagde han hæst.

”Jeg sætter straks et efterforskningshold på sagen. Vi har nogle specialister i den slags. Skyggehødet, hedder de, og de er de bedste af de bedste.”

Inden Magnus nåede at sige tak igen, tilføjede hr. Stål med dæmpet stemme: ”Men lov mig én ting. At du selv blander dig udenom. Og at du ikke siger noget til Lili. Jeg mener, der er jo ingen grund til at gøre hende ked af det, vel?”

Magnus kørte tilbage til skolen uden helt at føle den ro, han havde håbet på. Men hr. Stål havde vel ret. Hvem var bedre til at efterforske den slags end superheltenes tophemmelige, specialtrænede efterforskningshold? Det valgte han at stole på.